

Nederlandse rosés in Duitsland geslacht

INTRO: Vijf eigenaren van rosékalveren laten hun kalveren sinds 6 weken in het Duitse Gelsenkirchen slachten. Een buitenlands alternatief veroorzaakt door het faillissement van Brada.

AUTEUR: Rochus Kingmans

TEKST:

Zo'n 300 à 350 hoofdzakelijk rosékalveren gaan sinds 6 weken wekelijks de grens over om bij de Fleisch- und Viehzentrale (FVG) in Gelsenkirchen (D.) te worden geslacht. De dieren komen van Eurokalf BV (zie kader). Daarin zitten de veevoerb企业jven Lammé Brons uit Voorthuizen en Koop Fuite uit Genemuiden, vleeskalverhouders en handelaren Jan Clevering uit Smilde en Wilco van de Bor uit Putten en rosévleeskalverhouder Chris Naalden uit Bant.

Koop Fuite, volgens betrokkenen binnen Eurokalf 'dé trekker van het verhaal', wil niet te veel zeggen over het prille buitenlandse avontuur. „We zijn voorzichtig begonnen. Eerst moeten we maar eens als nieuwe marktpartij geaccepteerd worden, dan kunnen we het misschien wat grootschaliger aanpakken.”

Slachten in loondienst

Eurokalf laat de kalveren in loondienst slachten bij de Duitse slachterij. Naast kalveren worden daar ook runderen geslacht. Vanaf het moment dat de kalveren in Gelsenkirchen worden gelost, is de verantwoordelijkheid voor Willem van Eeken. De voormalige directeur van het inmiddels verdwenen slachthuis in Emmeloord regelt ook de afzet van het rosékalfsvlees. Welk bedrag per kalf aan FVG moet worden betaald wil Eurokalf niet zeggen, maar ze wijst wel op de lagere slachtkosten in Duitsland. Vooral de loonkosten (belangrijkste deel van de relatief hoge vaste kosten van een slachterij) zijn volgens Van Eeken beter in de hand te houden. In Nederland worden de slachterijmedewerkers per uur uitbetaald. Ook als ze bijvoorbeeld door een storing 2 uur niets kunnen doen. In Duitsland wordt met inleenkrachten gewerkt. Zij worden niet op uurbasis maar per geslacht dier uitbetaald.

Nog een voordeel is de flexibele opstelling van de Duitse RVV; de Nederlandse rosés worden 's nachts geslacht onder toezien oog van een keuringsarts. Van Eeken schat de slachtkosten in Duitsland E7 tot E10 per kalf lager dan in vergelijkbare bedrijven in Nederland. Nadeel voor Eurokalf is dat ze kalveren moet exporteren. Maar die kosten (E3-4 per kalf) wegen niet op tegen de E10 lagere slachtkosten.

Extra marktpartij welkom

Veel door lage prijzen geplaagde rosévleeskalverhouders zullen het initiatief van Eurokalf toejuichen. Een extra partij kan geen kwaad in een markt die vooral door Van Drie wordt gedomineerd met zijn slachterij KSA in Aalten. Natuurlijk, naast Van Drie slachten ook Vitelco uit Den Bosch, slachthuis Amsterdam en ESA (Alpuro) in Apeldoorn rosés. Maar met het wegvallen van Brada, waar wekelijks toch 1.200 à 1.300 rosés werden geslacht (circa 28 procent van het wekelijkse aanbod), werd de concurrentie op de inkoopmarkt toch duidelijk minder. Van de Bor is er dan ook van overtuigd dat de prijsstijging bij de rosés van E2,30 naar E2,65 per kilo geslacht-gewicht, sinds het begin in Gelsenkirchen, voor een deel daarop is terug te voeren.

Vleesafzet loopt goed

De vleesafzet loopt volgens Van Eeken goed. Natuurlijk zijn er de gebruikelijke ups en downs, maar over het algemeen kan hij het vlees prima wegzetten. Natuurlijk op de Duitse markt, maar ook in de traditionele kalfsvleeslanden Italië, Frankrijk, Portugal en Spanje. Incidenteel maakt hij daarbij gebruik van oude Brada-commissionairs. Vanuit de afzet geredeneerd zouden wekelijks best meer kalveren geslacht kunnen worden. Maar net als Fuite is ook Van Eeken zeer op zijn hoede. „Eerst maar eens echt vaste voet aan de grond krijgen.”

De toekomst zal leren of Eurokalf samen met Van Eeken en de slachterij in Gelsenkirchen een net zo serieuze partij op de rosémarkt wordt als Brada destijds. Het begin is in ieder geval gemaakt.

Kader bij artikel:

Faillissement Brada basis buitenlands avontuur

Het faillissement van Brada's Vleeschbedrijf in Leeuwarden op 1 augustus 2003, is de basis voor het buitenlandse avontuur van Eurokalf BV. De vijf personen verenigd in die BV hadden namelijk contracten met Brada omtrent het slachten van hun kalveren. Het faillissement van Brada betekende het einde van hun kalverafzet.

In augustus is nog geprobeerd om samen met Henk Visser (voormalig Brada-adviseur en biologisch slager) de failliete slachterij over te nemen en zo een doorstart te bewerkstelligen. Eind augustus werd definitief van die plannen afgezien. De betrokkenen willen niet kwijt waarop het precies is stukgelopen. Breekpunt was hoogstwaarschijnlijk de garantie voor voldoende aanvoer van slachtrunderen door Visser. Een slachterij kan alleen kostendekkend draaien bij voldoende bezetting in verband met hoge vaste kosten.

Eurokalf kan een zekere aanvoer garanderen, omdat ze zelf kalveren heeft. Visser kon datzelfde niet, omdat hij slachtrunderen moest inkopen. Bij te weinig runderen zou Visser de rekening gepresenteerd krijgen, en daaraan wilde hij zijn vingers niet branden.

Bijschrift figuren:

Eurokalf probeerde Brada nog over te nemen. Dat mislukte, waarna Gelsenkirchen in beeld kwam.

Nu nog worden wekelijks circa 350 overwegend rosékalveren gelost en geslacht bij de Fleisch- und Viehzentrale in het Duitse Gelsenkirchen. Eurokalf wil dat opvoeren.

Vanaf de grensovergang 's-Heerenberg-Emmerich is het ongeveer 80 kilometer rijden naar de slachterij in het Duitse Gelsenkirchen.